

Sygn. akt I ACa 1447/10

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2011 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SA Roman Kowalkowski
Sędziowie:	SA Arina Perkowska SO del. Przemysław Banasik (spr.)
Protokolant:	st.sekretarz sądowy Karolina Najda

po rozpoznaniu w dniu 24 lutego 2011 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa (...)

przeciwko Skarbowi Państwa - Sądowi Rejonowemu Gdańsk-Południe w Gdańsku, Sądowi Okręgowemu w Gdańsku i Sądowi Apelacyjnemu w Gdańsku

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 30 września 2010 r. sygn. akt I C 974/09

I. oddala apelację;

II. zasądza od powoda (...) na rzecz Skarbu Państwa Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą.

Sygn. akt: I ACa 1447/10

UZASADNIENIE

Powód (...) wniósł pozew przeciwko Skarbowi Państwa - Sądowi Rejonowemu Gdańsk-Południe w Gdańsku, Sądowi Okręgowemu w Gdańsku, Sądowi Apelacyjnemu w Gdańsku domagając się zasądzenia od każdego z pozwanych z osobna kwoty 79.000 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazał, iż złożył pozew przeciwko Skarbowi Państwa Aresztowi Śledczemu w (...) w sprawie I C (...). Podał, iż aktualnie trwają czynności przed Sądem Apelacyjnym w Gdańsku. Powód zarzucił przewlekłość postępowania w sprawie w okresie od dnia 1 kwietnia 2005 r. do dnia dzisiejszego. Wyjaśnił, iż stopień zawilości

sprawy nie był duży, a powód nie przyczynił się przewlekłości. Sprawa miała istotne znaczenie dla powoda. Sprawa była długo rozpoznawana, podobnie jak apelacja i zażalenia. W zaistniałej sytuacji (...) zaczął chorować na różne choroby i zażywać leki. Wobec powyższego, poniósł szkodę.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu wskazał, iż powód nie wykazał, aby na skutek działania reprezentantów Skarbu Państwa poniósł jakąkolwiek szkodę lub krzywę. Postępowanie przed Sądem I i II instancji zamknęło się w okresie dwóch lat, co w żadnym wypadku nie odpowiada pojęciu przewlekłości. Tok postępowania, które może podlegać ocenie pod względem przewlekłości zakończył się z dniem 12.10.2006 r. wraz z wydaniem wyroku przez Sąd II instancji. Nadto roszczenie powoda uległo w części przedawnieniu. Powód swoje roszczenie wiąże ze zdarzeniami, które miały miejsce, lub o których dowiedział się ponad trzy lata przed wniesieniem pozwu. Powód w żaden sposób nie uzasadnił wysokości kwoty, której zapłaty się domaga.

Wyrokiem z dnia 30 września 2010 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku oddalił powództwo oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania.

Sąd Okręgowy ustalił, że w sprawie I C (...) Sądu Okręgowego w Gdańsku (...) wniósł pozew o zapłatę przeciwko Aresztowi Śledczemu (...). Złożył także wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych. Postanowieni z dnia 22.02.2005 r. powód został zwolniony od kosztów sądowych w całości. Na rozprawie w dniu 1.04.2005 r. wniósł o ustanowienie dla niego pełnomocnika z urzędu. Sąd ustanowił pełnomocnika z urzędu. Na rozprawie w dniu 5.07.2005 r. powód wniósł o odroczenie rozprawy wskazując, iż nie miał okazji skonsultować sprawy z pełnomocnikiem z urzędu. W dniu 2.08.2005 r. Sąd przesłuchał informacyjnie powoda oraz świadka A. W.. Następnie Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego okulisty. We wrześniu 2005 r. wpłynęła opinia biegłego okulisty. Na wniosek powoda Sąd dopuścił dowód z opinii uzupełniającej biegłego okulisty, który wydał ustną opinię na rozprawie w dniu 5.01.2006 r. W dniu 5.01.2006 r. Sąd Okręgowy wydał wyrok oddalający powództwo. Od wyroku została złożona apelacja z dnia 14.02.2006 r. Powód składał liczne pisma procesowe i wnioski w postępowaniu między instancyjnym, w tym o doprowadzenie go na rozprawę, o zmianę pełnomocnika. Rozprawa apelacyjna wyznaczona na dzień 28.06.2006 r. została odroczona, gdyż powód złożył wniosek o wyznaczenie innego pełnomocnika. Dla powoda wyznaczono nowego pełnomocnika z urzędu. W dniu 12.10.2006 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku w sprawie I ACa (...) wydał wyrok oddalający apelację. Po prawomocnym zakończeniu sprawy powód składał liczne wnioski o wyznaczenie pełnomocnika z urzędu do wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnych orzeczeń wydanych w sprawie, skargi kasacyjnej i skargi o wznowienie postępowania. Wyznaczeni pełnomocnicy z urzędu składali kolej: opinie o braku podstaw do złożenia środka zaskarżenia, który chciałby wnieść powód.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów.

Sąd Okręgowy uznał za wiarygodne zgromadzone w sprawie dokumenty nie znajdując podstaw do kwestionowania ich wiarygodności, a których autentyczność nie była także kwestionowana przez strony.

Przeprowadzenie dowodów, o które wnosił powód, w tym: z dokumentacji medycznej, akt osobowych powoda, zeznań świadków, opinii biegłych, byłoby zbędne i doprowadziłyby jedynie do przedłużenia postępowania i zwiększenia jego kosztów. Należy bowiem wskazać, iż powód nie wykazał zaistnienia żadnych przesłanek odpowiedzialności pozwanego.

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Art. 6 k.c. stanowi, iż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która faktu tego wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne. Zgodnie z art. 232 k.p.c strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Zgodnie z dyspozycją art. 417 § 1 k.c. za szkodę wyrządzoną przez niezgodne: z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna, wykonująca tę władzę z mocy prawa.

Z kolei w myśl art. 16 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszeń prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz.U. z 2004 Nr 179, poz. 1843) strona, która nie wniosła skargi na przewlekłość postępowania zgodnie z art. 5 ust. 1, może dochodzić –na podstawie art. 417 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93, z późn. zm.) - naprawienia szkody wynikłej z przewlekłości, po prawomocnym zakończeniu postępowania co do istoty sprawy.

Wskazać należy przede wszystkim, iż w przedmiotowej sprawie strona powodowa nie przytoczyła konkretnych zdarzeń, które miały miejsce w toku toczącego się postępowania cywilnego, a wskazujących na bezprawne działanie funkcjonariuszy państwowych przy rozpoznawaniu wniesionego przez powoda pozwu skutkujące przewlekłością postępowania. Z okoliczności sprawy w ocenie Sądu wynika, iż brak jest jakichkolwiek podstaw do uznania, iż postępowanie w sprawie I C (...) Sądu Okręgowego w Gdańsku było dotknięte przewlekłością. Pozew został wniesiony w dniu 30.01.2005 r. W sprawie zostały wyznaczone cztery terminy rozpraw. Sąd Okręgowy przesłuchał informacyjnie powoda, przeprowadził dowód z przesłuchania świadka A. W., dopuścił dowód z opinii biegłego okulisty, a następnie z ustnej opinii uzupełniającej tego biegłego. Sąd rozpoznawał liczne wnioski powoda, w tym o zwolnienie od kosztów sądowych i o ustanowienie pełnomocnika z urzędu. Powód wnosił także o odroczenie rozprawy, aby skonsultować się z wyznaczonym pełnomocnikiem z urzędu. Sąd Okręgowy w Gdańsku wydał wyrok w dniu 5.01.2006 r., a zatem w rozsądnym terminie, mając na względzie zakres przeprowadzonego postępowania dowodowego. W lutym 2006 r. powód wniósł apelację. Termin rozprawy apelacyjnej został wyznaczony na dzień: 28.06.2006 r. Rozprawa została jednak odroczone na skutek działań powoda, który złożył wniosek o ustanowienie innego pełnomocnika z urzędu. Wniosek ten został uwzględniony. Ostatecznie wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku został wydany w dniu 12.10.2006 r. Zatem nie sposób twierdzić, iż postępowanie było dotknięte przewlekłością. Sprawa została natomiast rozpoznana bez uzasadnionej zwłoki, gdyż Sąd rozpoznający sprawę niezwłocznie podejmował stosowne czynności.

Postępowanie zakończyło się w dniu 12.10.2006 r. Natomiast po wydaniu wyroku przez Sąd II instancji w dniu 12.10.2006 r. powód wnosił liczne wnioski o ustanowienie pełnomocnika z urzędu do wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnych orzeczeń, skargi kasacyjnej i skargi o wznowienie postępowania. Wyznaczeni pełnomocnicy z urzędu wnosili kolejne opinie o braku podstaw do złożenia środka zaskarżenia, który chciałby wnieść powód. Sąd Apelacyjny w Gdańsku podejmował niezwłoczne czynności tylko na skutek działań powoda.

Należy także wskazać, iż roszczenia powoda dotyczące postępowania przed 18.07.2006 r., a zatem trzy lata przed wniesieniem pozwu były przedawnione zgodnie z art. art. 442¹ § 1 k.c.

Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy na mocy art. 417 § 1 k.c a contrario orzekł jak w punkcie I wyroku oddalając powództwo.

O zwrocie kosztów procesu orzeczono na mocy art. 98 § 1 k.p.c, art. 99 k.f art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.) zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.

Apelację od powyższego wyroku złożył powód zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

- naruszenie art. 98 k.p.c. poprzez obciążenie go kosztami postępowania,
- naruszenie art. 117 § 4 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i oddalenie wniosku o ustanowienie dla powoda pełnomocnika z urzędu,

- naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie,
- naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niewskazanie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przyczyn uznania za wiarygodne przeprowadzonych dowodów,
- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że działania pozwanego nie wywołały u powoda rozstroju zdrowia,
- naruszenie art. 6 k.c. poprzez przerzucenie na powoda ciężaru udowodnienia bezprawności działania pozwanego,
- naruszenie art. 24 k.c., art. 415 k.c. oraz art. 448 k.c. poprzez zwolnienie pozwanego z odpowiedzialności za wyrządzoną powodowi krzywdę.

Mając na względzie powyższe, powód domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Gdańsku pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania za instancję odwoławczą.

W uzasadnieniu, skarżący krótko uzasadnił swoje stanowisko.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Prawidłowo Sąd Okręgowy ocenił żądanie powoda, które koncentrowało się wokół niezgodnego z prawem działania funkcjonariuszy państwowych przy rozpoznawaniu jego sprawy przez Sąd Okręgowy w Gdańsku o sygn. akt I C (...).

Ustosunkowując się do zarzutów apelującego stwierdzić należy, że Sąd I instancji nie dopuścił się naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem uzasadnienie wyroku powinno zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie: ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym przyczynom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Istotna część uzasadnienia dotyczy zatem podstawy faktycznej rozstrzygnięcia. Elementy składające się na tę część ogólnej kompozycji uzasadni są wymienione właśnie w przywołanym wyżej przepisie. Najważniejszym z nich jest ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione. Ustalenia te stanowią podstawę faktyczną wyroku. W uzasadnieniu sąd musi się zająć także oceną dowodów. Z punktu widzenia kompozycji uzasadnienia wyroku doniosłe znaczenie ma kwestia wzajemnego stosunku ustaleń faktycznych do tych wszystkich wywodów dotyczących dowodów, na których sąd się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej. Oczywiście nie ma obowiązku przedstawiania całej treści materiału procesowego. Chodzi tu natomiast o wypowiedzenie się sądu, jakie zajął stanowisko, co do faktów spornych między stronami. Przywołanym obowiązkiem w zakresie wymogów prawidłowego sporządzenia uzasadnienia Sąd Okręgowy sprostał. Istotne elementy stanu faktycznego zostały ustalone na podstawie akt sprawy I C (...). Dokumenty zgromadzone w tych aktach miały charakter obiektywny i pozwoliły na prawidłowe ustalenie zarówno stanu faktycznego, jak i przyczyn z powodu, których Sąd prowadzący postępowanie musiał dokonywać kolejnych czynności. Prawidłowo zatem Sąd meriti ocenił te dokumenty, czemu dał wyraz w swoim uzasadnieniu. Nie budzi przy tym wątpliwości Sądu Apelacyjnego, że głównie na skutek działań powoda i składania przez niego kolejnych wniosków o zwolnienie od kosztów sądowych, ustanowienie pełnomocnika z urzędu, zmianę tych pełnomocników, odroczenie terminów rozpraw, skarg na niezgodne z prawem prawom orzeczenia sądu, skarg kasacyjnych czy wreszcie skarg o wznowienie postępowania doszło do przedłużenia (aczkolwiek usprawiedliwionego w danych okolicznościach) toku postępowania w sprawie I C (...). Sąd Okręgowy dał temu wyraz w swoim uzasadnieniu, prawidłowo podkreślając, że orzeczenie w ramach postępowania przed Sądem II instancji zostało wydane w dniu

12 października 2006 r. Orzeczenie to jest prawomocne, choć w istocie, co do zasady przysługiwała od niego skarga kasacyjna.

Oczywistym jest również, że żądanie skarżącego podlegałoby uwzględnieniu jedynie pod warunkiem wykazania związku przyczynowego pomiędzy działaniem pozwanego a wyrządzoną powodowi szkodą, szkody oraz jej wysokości. Innymi słowy, jeżeli postępowanie w sprawie I C (...) było prowadzone prawidłowo, a wszystkie czynności znajdowały swoje uzasadnienie w okolicznościach sprawy to nawet fakt (czego zresztą powód nie wykazał) pogorszenia się stanu zdrowia powoda nie uzasadniałby przypisania odpowiedzialności pozwanemu. Podobna sytuacja zaistniałaby również wówczas, gdyby czynności w sprawie I C (...) były podejmowane w dłuższych odstępach czasu niż byłoby to uzasadnione okolicznościami sprawy (choć nie miało to miejsca). Istnienie związku przyczynowego pomiędzy działaniem funkcjonariuszy państwowych a wyrządzoną powodowi (ewentualną) szkodą musi stanowić warunek sine qua non zasadności powództwa.

Prawidłowo Sąd Okręgowy ujął powyższe kwestie w swoim uzasadnieniu, wyjaśniając na jakich dowodach oparł się ustalając stan faktyczny i dlaczego przyjął takie, a nie inne stanowisko.

Wskazać przy tym należy, że czynności procesowe sądu, chociażby miały ujemny wpływ na przewlekłość postępowania sądowego nie mogą być utożsamiane z dopuszczeniem się przez sędziego czynu niedozwolonego i uzasadniać odpowiedzialności Skarbu Państwa (wyrok SN z dnia 21 października 1999 r., I CKN 506/99). Ewentualna przewlekłość postępowania jest przedmiotem badania skargi na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki. W ramach tego postępowania sąd nie bada bezprawności działania funkcjonariuszy państwowych, ale obiektywne okoliczności mające wpływ na bieg postępowania. W ramach zaś powództwa wniesionego w trybie art. 417 k.c. cecha bezprawności wystąpić musi.

Niezasadny jest również zarzut apelującego dotyczący naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.

Założeniem obowiązującego systemu procesowego jest swobodny wybór środków dowodowych w celu ustalenia rzeczywistego stanu rzeczy w postępowaniu. Dlatego też swobodna ocena dowodów przejawia się w dwóch zasadniczych płaszczyznach: 1) co do wyboru określonych środków dowodowych i ich dopuszczalności oraz 2) co do oceny przeprowadzonych środków dowodowych. U podstaw swobodnej oceny dowodów leży teza o relatywności waloru poszczególnych konkretnych środków dowodowych w tym sensie przede wszystkim, że muszą one być ocenione konkretnie i w swoim całokształcie. W wyniku swobodnej oceny dowodów sąd powinien dokonać zatem selekcji zabranego materiału pod kątem istotności poszczególnych jego elementów. Dalszym założeniem prawidłowej oceny dowodów jest ich poprawna interpretacja: np. wykładnia dokumentu czy wykładnia zeznania świadka. Koncepcja wiarygodności dowodów musi opierać się na kryteriach prawdy. Moc dowodów wiąże się z intensywnością jego oddziaływania na przekonanie sędziowskie. Przede wszystkim jednak przysługujące sądowi prawo swobody oceny dowodów musi być tak stosowane, a prawidłowość jego realizacji mogła być w toku instancji sprawdzona. W tym zakresie, co zostało wcześniej podkreślone, Sąd Okręgowy wyjaśnił na jakich dowodach dokonał ustaleń stanu faktycznego i prawidłowo je ocenił - nie naruszając przy tym zasady swobodnej ich oceny wynikającej z dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. Większość z tych dowodów miała zresztą charakter dokumentów urzędowych, które stanowi dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (art. 244 § 1 k.p.c). Treści zaś z tych dokumentów powód nie kwestionował.

Niezasadnym również okazał się zarzut naruszenia art. 6 k.c. Zgodnie z tym przepisem ciężar udowodnienia fakt spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Skoro zatem powód twierdził, że na skutek przewlekłego postępowania w sprawie prowadzonej przez Sąd Okręgowy, pod sygn. akt I (...) doznał rozstroju zdrowia fakty te obowiązany był wykazać. Miał zatem obowiązek wykazania, że po pierwsze postępowanie toczyło się zbyt długo, czynności w nim podejmowane nie były uzasadnione okolicznościami sprawy, działanie funkcjonariuszy było bezprawne, ale co więcej takie postępowanie wywołało u niego rozstrój zdrowia. Powód nie wykazał żadnej z tych okoliczności.

Niezasadny okazał się również zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 117 § 4 k.p.c. Sąd Okręgowy dwukrotnie bowiem rozpoznawał wnioski powoda o ustanowienie pełnomocnika z urzędu. Wnioski te zostały oddalone postanowieniami z dnia 28 sierpnia 2009 r., 15 września 2009 r. i z dnia 22 lutego 2010 r. Również zażalenia, które zostały wniesione na postanowienia z dnia 15 września 2009 r. i dnia 22 lutego 2010 r. Sąd Apelacyjny oddalił postanowieniami z dnia 26 listopada 2009 r. i z dnia 29 kwietnia 2010 r. Zgodnie z brzmieniem poprzednio obowiązującego art. 117 § 4 k.p.c, a obecnie (od 19 kwietnia 2010 r.) art. 117 § 5 k.p.c Sąd uwzględni wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu, jeżeli udział adwokata lub radcy prawnego w sprawie uzna za potrzebny. Powtórzyć wypada za Sądem Apelacyjnym (I ACz 1501/09 i I ACz 514/10), że przy ocenie koniecznej przesłanki ustanowienia pełnomocnika dla strony w postaci potrzeby udziału pełnomocnika wskazana jest duża ostrożność tak, aby nie doszło do zbyt pochopnego oddalenia wniosku. Udział adwokata w sprawie będzie potrzebny zazwyczaj wtedy gdy strona wnosząca o jego ustanowienie jest nieporadna, ma trudności z samodzielnym podejmowaniem czynności procesowych albo gdy sprawa jest skomplikowana pod względem faktycznym lub prawnym. Prawidłowo Sąd Okręgowy zważył, że w przedmiotowej sprawie nie ma potrzeby ustanawiania dla powoda profesjonalnego pełnomocnika. Powód określił swoje żądanie, przytoczył twierdzenia faktyczne na jego poparcie, złożył wnioski dowodowe i uzasadnił, z jakich przyczyn domaga się zasądzenia dochodzonej kwoty. Powód nie jest osobą nieporadną, w toku postępowania nie ma trudności w samodzielnym podejmowaniu czynności procesowych i składa pisma procesowe wymagane na danym etapie postępowania, wnosi w terminie środki zaskarżenia, a nadto sprawnie wypełnia zobowiązania Sądu i nie ma trudności w uzupełnianiu braków formalnych. Natomiast sam brak środków finansowych na pokrycie kosztów zastępstw procesowego nie stanowi o zasadności wniosku. Nie została zatem spełniona konieczna przesłanka ustanowienia pełnomocnika w postaci potrzeby udziału w sprawie.

Błędne było również stanowisko apelującego w odniesieniu do naruszenia przez Sąd art. 98 k.p.c. Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania strona przegrująca postępowanie obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty: procesu). Fakt zwolnienia strony od ponoszenia kosztów sądowych nie zwalnia jej od zwrotu przeciwnikowi (wygrywającemu) kosztów związanych z jego udziałem w sprawie. Do kosztów tych niewątpliwie zalicza się wynagrodzenie pełnomocnika profesjonalnego. Koszty te obiektywnie powstały, były związane z zasadnym udziałem strony w toczącym się postępowaniu i koniecznością podjęcia obrony, a ich wysokość była pochodną wskazanej przez powoda wartości przedmiotu sporu. Zasadnie przy tym Sąd Okręgowy nie dostrzegł konieczności zastosowania art. 102 k.p.c.

Wreszcie za niezasadne uznać należało zarzucane Sądowi Okręgowemu naruszenie art. 24 k.c, art. 448 k.c. i art. 415 k.c. Po pierwsze powód nie opierał swojego żądania na naruszeniu dóbr osobistych, a po drugie nie wykazał jakie dobra osobiste zostały naruszone (i w jaki sposób) prowadzeniem sprawy I C (...). Trudno zatem czynić merytoryczne rozważania w tym zakresie. Podkreślenia wymaga, że Sąd związany jest podstawą faktyczną powództwa i tylko w takim zakresie obowiązany jest do prowadzenia postępowania dowodowego i ustalania okoliczności stanu faktycznego w oparciu, o który dokonuje subsumpcji prawa. Wszelkie twierdzenia zaś należy wykazać zgodnie z zasygnalizowaną wcześniej regułą rozkładu ciężaru dowodu wynikającą z art. 6 k.c.

Mając na względzie przedstawioną argumentację Sąd Apelacyjny, na moc art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako niezasadną. O kosztach postępowania orzekł podstawie art. 108 § 1 k.p.c.